

Spm. nr. S 2708

Til finansministeren (10/3 04) af:

[Morten Helveg Petersen](#) (RV):

»Kan ministeren oplyse, om det efter ministerens opfattelse er ændringer i størrelsen af statsgælden eller ændringer i størrelsen af ØMU-gælden, der, såfremt de ikke er samstemmende, er afgørende for den offentlige nettorentebyrde og dermed det offentliges muligheder for at finansiere fremtidig velfærd?«

Svar (1/4 04)

Finansministeren (Thor Pedersen):

Statsgælden opgøres som summen af statens indenlandske og udenlandske obligationsgæld fratrukket værdien af Den Sociale Pensionsfond og indestående på statens konto i Nationalbanken. Statsgælden er således i udgangspunktet et bruttogældsbegreb, hvori kun modregnes enkelte statslige aktiver, som i vid udstrækning kan siges at være statens fordringer på sig selv.

Tilsvarende er ØMU-gælden et bruttogældsbegreb bestående af gæld i staten, kommunerne og de sociale kasser og fonde (primært ATP), idet der ved opgørelsen fratrækkes fordringer, som de offentlige delsektorer har på hinanden.

Både statsgælden og ØMU-gælden er derfor kun i mindre grad relevant, når rentebyrde og finanspolitikken holdbarhed skal vurderes, fordi der her også skal tages højde for hele statens og kommunernes finansielle aktivside og den fremtidige udvikling i offentlige indtægter og udgifter.

Ved opgørelsen af den finanspolitiske holdbarhed og kravene til finanspolitikken tages således udgangspunkt i Danmarks Statistiks opgørelse af den statslige og kommunale finansielle nettogæld, som – ud over kurskorrektioner – følger nettofordringserhvervelsen i nationalregnskabet.

Udviklingen i gælden og rentebetalingerne på gælden skal endvidere ses i forhold til BNP (eller – ideelt – skattegrundlaget) for at få et indtryk af de reelle omkostninger ved gælden og de krav gælden dermed stiller til finanspolitikken. Det skyldes, at indkomsterne og dermed statens indtægtsgrundlag i vidt omfang vokser i takt med nominelt BNP. En given renteudgift målt i kroner vil således stille stadig mindre krav til beskatningen, fordi skatteindtægterne automatisk stiger (ved givne satser) som følge af stigende lønninger og priser.